

A Közösségi Vámkódexnek a vámtartozás összegének beszedésére vonatkozó 871. cikke akként értelmezendő-e, hogy az egy feltétlenül alkalmazandó és eltérés esetén semmiséget maga után vonó eljárást vezet be arra az esetre, ha a nemzeti vámhatóságoknak a beszedési eljárás bármely szakaszában egy jóhiszemű megfizetésért felelős személyt illetően kételyei merülnek fel egy elkerült vámtartozás beszedésére vagy elengedésére vonatkozó kritériumok alkalmazhatósága tekintetében, mivel abban az időpontban, amikor e vámtartozást – amely egy kanadai szállító által biztosított audiovizuális eszköz üzemeltetésének helyéül szolgáló szabadidőpark belépődíjának szükség-szerűen részét képező átalánydíjnak ezen eszköz beszerzési árába történő esetleges beépítésével kapcsolatos – be kellett volna szedni, nem vették figyelembe, hogy a látogató, miután megfizette ezt az átalánydíjat, igénybe vette-e az eszközt vagy sem?

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (harmadik tanács) a T-180/02. és T-113/03. sz. G. Gouvras kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélete ellen Georgios Gouvras által 2004. szeptember 29-én benyújtott fellebbezés

(C-420/04. P. sz. ügy)

(2004/C 284/24)

Georgios Gouvras, képviselik: A. Coolen, J. N. Louis, E. Marchal és S. Orlandi, ügyvédek, 2004. szeptember 29-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (harmadik tanács) a T-180/02. és T-113/03. sz. G. Gouvras kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélete ellen.

A felperes fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– a következőképpen határozzon:

helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-180/02. és T-113/03. sz. G. Gouvras kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélete azon részét, amelyben az elutasította a T-180/02. sz. ügyben megemmisítés iránti, továbbá a javadalmazásának a kirendelése idején Luxemburgba áttultható része legfeljebb 35 %-ra korlátozását tartalmazó, 2002. április 30-i bizottsági határozat ellen irányuló kereseti kérelmeit;

– majd új rendelkezésekkel,

hatalmazza fel a fellebbezőt jogi érvei és kereseti kérelmei megfelelő módosítására;

– ennek esetleges elutasítása esetén,

semmisítse meg a 2001. június 14-i bizottsági határozat összes rendelkezését, valamint a 2002. április 30-i bizottsági határozat azon részét, amely által javadalmazásának 35 %-ára korlátozza annak Luxemburgba, tehát szokásos alkalmazási helyére áttultható részét;

kötelezze az alperest az eljárás mindkét bíróság előtt felmerült költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Elsőfokú Bíróság jogkérdésben tévedett akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság ellátta a felperest az ahhoz szükséges tájékoztatással, hogy szolgálati érdekből történő kirendelésének elfogadása előtt érdekeit érvényesíthesse. A Bizottság valójában nem tájékoztatta a felperest azzal a határozattal kapcsolatban, hogy alkalmazási helyét Athénba helyezi át, sem pedig ennek pénzügyi következményeiről, mint például a külföldi munkavégzési támogatás és az utazási költségtérítésre való jogosultság megszüntetéséről, valamint a javadalmazását érintő, Görögország vonatkozásában alkalmazandó súlyozási együttható alkalmazásáról.

Hasonlóképpen, az Elsőfokú Bíróság jogkérdésben tévedett akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy esetében fennállnak a személyzeti szabályzat 85. cikkében előírt feltételek. A tartozatlanul kifizetett összeg visszatérítése ugyanis feltételezi a kifizetés olyan szabálytalanságát, amelyről a kedvezményezett tudott, vagy amelyről a – annak nyilvánvalóan hibás jellege miatt – a kedvezményezettnek tudnia kellett. Jóllehet a személyzeti szabályzatban nem található kifejezett rendelkezés az alkalmazási hely meghatározására vonatkozóan, jelen esetben nem lehet szó szabálytalanságról, egyébként pedig figyelembe véve magának a Bizottságnak a felperes jogaival kapcsolatos bizonytalankodását, nem vélemezhető, hogy a felperes a kifizetés szabálytalanságáról tudott volna.

Végül az Elsőfokú Bíróság akkor is tévedett jogkérdésben, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes – akinek alkalmazási helyét több mint 9 hónappal a kirendelését követően módosították – kivételes helyzete ellenére a Bizottság jogosan utasította el a felperes által a személyzeti szabályzat 38. cikkének d) pontjára hivatkozással megfogalmazott, a szokásos alkalmazási helyén (Luxemburgban) felmerülő költségei fedezéséhez elengedhetetlen pénzüsszegeknek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikkében foglalt feltételekkel történő áttulajására irányuló kérelmét.